

er der taget Hensyn til, at Skatten var saa lille. Man har, fordi den var mindre end Skatten paa den pørige Jord, givet Mere for Skovene, end man ellers vilde have givet, og hvad der navnlig er af Betydning, er, at man har havt et lignende Spørgsmaal oppe i 1850, da Spørgsmaalet var oppe om at egalifere det upriviligerede og privilegerede Hartkorn, at give det privilegerede Hartkorn ligesaa høi Skat som det upriviligerede, at give Herremændens Jord ligesaa høi Skat som Bondens. Dengang slog man det Princip fast, at, naar man vilde egalifere Hartkornet til Staten, naar man vilde lægge Herremænden større Byrder paa og udjevne Fortidens Uretfærdighed, burde man samtidig give Erstatning. Der kan være Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt, og jeg for mit Vedkommende nærer betydelig Tvivl i saa Henseende; men jeg mener, at naar Lovgivningsmagten engang har givet en saadan Erstatning, engang har sagt: Naar man paalægger en saadan forøget Byrde, maa man give idetmindste delvis Erstatning, er der nogen Betænkelighed ved nu i et albeles lignende Tilfælde at sælge en anden Fremgangsmaade. Man kan sige, at de Mænd, der have kjøbt Skovene, have havt en rimelig Forventning om, at Staten ikke vilde handle anderledes ved dem, end man ved Loven af 1850 har gjort ved det privilegerede Hartkorn. Det forekommer mig derfor, at der er et Billighedskrav paa at give idetmindste nogen Erstatning efter lignende Principer som i 1850. Dertil kommer en anden Ting, som ogsaa blev fremhævet af den høitærede Finansminister, nemlig at det er et Spørgsmaal, om Staten vil tjene større Summer ved at egalifere Hartkornet, ved at give Skovslylden den fulde Værdi; thi det Areal, der er Tale om, er jo ikke saa stort; hvor stort det er, er jeg ikke istand til at sige, det vil vel blive noget over 100,000 Td. Land. Paa den anden Side maa jeg inidertid tilstaa, at jeg forstaa ikke det Resultat, hvortil den høitærede Finansminister kom, at der slet Intet vil tjenes. Thi naar man maa erkjende, at Skovene betale flere Gange for Lidt, og at der er Tale om et Areal af over 100,000 Tdr. Land, saa vil det dog blive nogle Hundrede Tusinde Kroner, der ville komme ind om Aaret, og det vil dog være langt mere end Renten og Amortisationen af, hvad Matrifuleringen vil koste, saa at det dog vil give noget Udbytte for Staten og det ikke saa Lidt endda. Det forekommer mig indlysende, men nogen overdreven stor Sum vil det ikke være, og der vil ikke være Tale om at komme ind paa det meget store Kompensationsspørgsmaal, som for kort Tid siden blev omtalt i det andet Thing; men det er dog en Relaxation. Det er altsaa et Billighedskrav, at man bør bære sig ad som i 1850, det er Hovedtingen ved denne Sag. Noget anderledes stiller Sagen sig for mig, naar man kommer til den kommunale Betsætning. Det er jo en stor

Ubillighed og Ulighed, at Skovene betale for lidt Skat og ofte slet ikke betale Skat. Virkningen deraf er, at forsaavidt en Skoveier ikke bor i Kommunen, og man altsaa ikke kan ramme ham paa Formue og Leilighed, kommer han slet ikke til at betale Skat af sin Skov, og selv om han bor der, kommer han til at betale for Lidt eller Intet af den. Det har jo ikke saa Lidt at sige for adskillige Kommuner; thi der er Kommuner her i Landet, hvor Halvdelen eller Trediedelen af Areallet er Skov, og hvor det altsaa kun er Halvdelen eller to Trediedele af Jorddeierne, der bidrage til Kommunens Udgifter, og det Billighedshensyn, som vistnok kunde reises overfor Staten, forekommer mig ikke at være tilstede, naar Taleren er om kommunale Skatter, thi de kommunale Skatter have jo en anden Karakter end Statskatterne. De have i høiere Grad end disse Karakter af Vederlag for Præstationer. Skovene have Nytte af Kommunens Udgifter og forarsage Kommunerne Udgifter, og det er rimeligt, at de erstatte Kommunerne disse Udgifter. Jeg maa tilstaa, at jeg er ikke nærmere inde i disse Forhold, men jeg undrede mig meget over, hvad den høitærede Indenrigsminister udtalte, at Kommunerne have særlig Fordel af Skovene. Jeg har det Indtryk, jeg har den Tro, at Skovene netop forarsage Kommunerne særlig store Udgifter baade til Bevæsenet, da de foranledige megen Skøtsel, og til Fattigvæsenet, da de bevirke, at der samler sig en Mængde Arbeidere og Smaafolk netop i de Kommuner, hvor Skovene ligge, og mange af disse ville falde Fattigvæsenet til Byrde, hvortil komme de mange Børn, som Kommunerne maa staffe Skoleundervisning. Jeg har altsaa Indtryk af, at Skovene hyppigst netop ere en Byrde for Kommunerne. Hvad det andet Moment angaar, som den høitærede Minister ogsaa fremdrog, at Skovene skulle give særlig stor Fortjeneste for Arbejderne, nærer jeg ogsaa nogen Tvivl om dette Forhold. Jeg kan ikke komme med bestemte Data i saa Henseende, men jeg nærer ganske vist nogen Tvivl i saa Henseende. Det er ganske vist, at naar der er Skov, er der Leilighed for en Mængde Smaafolk til en lønnende Fortjeneste; men man maa erindre, at hvis Skoven ikke var der, vilde der være Agerbrug, og det er vistnok ikke tvivlsomt, idetmindste er det ikke tvivlsomt for mig, hvad der beskæftiger de fleste Hænder paa samme Areal, enten en Tønde Land, drevet som Agerbrug, eller en Tønde Land, drevet som Skovbrug. Jeg har det Indtryk, at et større Antal Arbeidere vilde finde Beskæftigelse ved dette Agerbrug end ved det tilsvarende Skovbrug. Altsaa forekommer det mig, at der er et Billighedskrav tilstede fra Kommunerne Side, at det er billigt og rimeligt, at de Skoveiere, der forarsage kommunale Udgifter, ogsaa bidrage dertil, og hvad endelig angaar det Billighedskrav, som Skoveierne have overfor Staten, at man maa være meget betænkelig ligeoverfor dem, naar